

til Saadanne, som have fiddet 4 Maanedes i Cellesængsel og derpaa komme ud, kan dette gjælde, men der er en anden Erfaring. Naar de, der i flere Aar have haft med Straffeanstalter at gjøre, der have haft for Die hele den Udvikling, som finder Sted, hele den Maade, hvorpaa der gaaes frem, ville de have vundet en Erfaring med Hensyn til det, som forbereder Fangen til at kunne høste Frugterne af hans Cellesængsel, til den succesfulde Frensvinden til det Tidspunkt, da han uforstyrret af det, som i Begyndelsen og i temmelig lang Tid maa drage Opmærksomheden til sig, er istand til at vende sin Tanke indad og at fæste Blikket paa sin sjælelige og aandelige Tilstand. Det er denne Erfaring, jeg paaberæber mig, naar jeg siger, at det ikke med Held lader sig udføre at anvende Cellesængsel i kun 4 Maanedes, hvilket ogsaa stemmer med, hvad der blev antaget under Behandlingen af Lovene af 30te November 1857 og 9de December 1861, nemlig at den korteste Tid, hvori man hensigtsmæssigt turde indlade sig paa at anvende Cellesængsel, er 6 Maanedes. — Hvad jeg bemærkede om det, som giver Sagen den store Betydning for mig, besvarer ogsaa det Spørgsmaal, hvorfor man ikke nu skal forandre en Lovgivning, der allerede har bestaaet i over 50 Aar, og hvis Grund var den, at man vilde befrie Forbryderen for de Ulemper, som fulgte af en kortvarig Forbedringshuusstraf, nemlig en saadan, der ikke oversteg 6 Maanedes. Hvorfor har man da her i Lovudkastet optaget 6 Maanedes? Jeg maa tilstaae, at jeg ikke veed at have hørt nogen egentlig Grund anført derfor. Jeg har vel hørt, at den tidligere Commission allerede havde benyttet 6 Maanedes Forbedringshuusarbejde, hvilket Hensyn, som den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) antydede, har haft sin Indflydelse. Man har fremdeles sagt, at det i alt Fald ogsaa var muligt, at man ved Anvendelsen af 6 Maanedes Forbedringshuusarbejde kunde komme til det Resultat, at det var muligt at synke længere ned end 6 Maanedes, for at kunne komme til kortere Tid end 4 Maanedes Cellesængsel; men dette Argument skal jeg ikke videre indlade mig paa, thi jeg kan ikke

godt forestille mig, at man virkelig ved at fastsætte 6 Maanedes Forbedringshuusstraf skulde have taget Hensyn til den Mulighed gennem Erfaringer, vundne ved paa den Maade at fastsætte en Forandring i vor Lovgivning, at kunne komme til at see, hvorvidt der kunde finde andre Forandringer Sted med Hensyn til Anvendelsen af Cellesængsel. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (C. Rimestad) har imidlertid saa klart, saa utvivlsomt og fra enhver Side saa rigtigt fremstillet, hvad der kan tale for at lade Bestemmelsen om 6 Maanedes Forbedringshuusarbejde udgaae af Loven, at jeg anseer det for overflødigt at sige mere end en eneste Bemærkning dertil. I Anledning af, hvad den ærede Rigsdagsmand her ligeoverfor (C. Rimestad) anførte, nemlig at han ved at gennemgaae Loven ikke havde fundet, at der kunde udvikle sig noget Misforhold imellem dens Bestemmelser, ved at den forandrede i Overensstemmelse med det af mig og tvende Andre stillede Endringsforslag under Nr. 8, sagde det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) at dermed turde han ikke lade sig nøie, derpaa turde han ikke lægge Vægt, og at Forandringen under alle Omstændigheder vilde komme til at influere paa Rækken af Bestemmelserne i Straffelovgivningen. Jeg tør sige, at dette ikke kan stee. Hvor der er Spørgsmaal om Forbedringshuusarbejde, er det enten bestemt saaledes, at der ved Siden af denne er sat andre Straffe: Fængsel eller navnlig Vand- og Brødsstraffen, eller ogsaa staaer Forbedringshuusarbejde alene. Staaer det i Forbindelse med andre Straffe, Vand- og Brøds- og Fængselsstraffe, kan der ikke finde noget Misforhold Sted; thi den hele Virkning bliver da den, at man netop opnaaer det, vi have tilsigtet, nemlig, at man ikke anvender Forbedringshuusstraffen i kortere Tid end 8 Maanedes; Domstolene maae da vælge mellem de andre Alternativer, som det er givet dem at vælge imellem. Hvor derimod Loven fastsætter Forbedringshuusarbejde alene, er det dog aldeles klart, at denne Omstændighed viser, at man betragter Forbrydelsen for at være af den Natur, at den maa anses med en særdeles alvorlig Straf. I Reglen er man indstræn-